

JAK JSEM NAĀ LA DOMOV BEZDOMOVCI

PĀjtek, 13 listopad 2015

Lidi, to snad není moĀĀný! Spáchala jsem dobrý skutek zcela proti své vĀli. PĀ™edstavte si typický praĀĀský panelák, dvanĀ pater, ĀtyĀ™iadvacet králiĀĀích doupat o rozloze 60 m2, v kaĀĀdĀm jedna rodina, společné schodiĀĀ, výtah s nosnĀti panĀĀkĀ, nástĀnka s domovním Ā™ádem na které je puberĀĀčkou rukou dopsáno „domovník Ā™ádí“ a domovník . Doneslo se ke mnĀ, ĀĀe obyvatelé nedaleké vilové Ātvrti nám Ā™íkají termiti. BurĀĀousti.

VĀichni se tu známe. Víme, kdo neustále vrtá, kdo má doma dominantní ĀĀenu a ĀĀ pes se poblil pĀ™ed vchodem. Na společné chodbĀ se odehrávají hádky, obĀas voní svĀĀková a i smrdí jeden bezdomovec. Tedy smrdĀl. To máte tak. KdyĀĀ chcete v malém bytĀ nĀco pĀ™estĀhovat, musíte posunout vĀechno ostatní a dávat sakra bacha, abyste se ve vlastním obýváku nezazdili za ĀĀiva. Tak jsme se nedávno rozhodli koupit nový gauĀ. NáĀstĀĀký hnĀdý kamarád byl módním výstĀ™elkem bytového designu uĀĀ za HusĀ gauĀ zaĀĀil dva pelichající psy, tisíce balĀĀĀipsĀ a hodnĀ hodnĀ zadkĀ. KdyĀĀ dorazila nová pohovka, vzdych nadĀením. Obývá se promĀnil v rytĀ™ský sál a náĀstĀĀivý veterán putoval z bytu. „NeopouĀĀj staré vĀci pro nové…“zaznĀla mi v hlavĀ písniĀka od SvĀřáka a UhlĀ™e. „kdyĀĀ barva ĀĀedivĀ a prýská“ Achjo, chudák gauĀ.“Byly kdysi lesklé, byly chromové“ VzpomnĀla jsem si, jak jsem na náĀem gauĀi metala veĀe jako ĀĀestiletá holka. „A teĀ se jim na smetiĀstĀstýská“ ZábĀr na opuĀĀný gauĀ zavalený odpadky. ZamĀkla jsem slzu a rozhodla se. Stát! ZadrĀte! My si ten gauĀ necháme, postavte ho tady pĀ™ede dveĀ™mi. Díky. StĀhováci zmizeli a moje praĀĀivĀ pohovka zĀstala pĀ™ed bytem. Co teĀ? Do bytu se nevejde. Dohodli jsme se, ĀĀe gauĀ na pár dnĀ postavíme nenápadnĀ pod společné schodiĀĀ ke vchodovĀm dveĀ™ím do paneláku a zatím vymyslíme, kam s nĀm dál. Stalo se. Abychom nedrĀĀdili sousedy zneuĀíváním společných prostor, vytiskla jsem na poĀĀtaĀi A4 ceduli: „Toto je jen doĀĀasnĀ Ā™ešení, do nĀkolika dnĀ odklidíme. Francová.“ a nalepila jí na opĀradlo gauĀe. KdyĀĀ jsem se druhý dĀ táhla v deset veĀer z práce, potkala jsem u metra sousedku. NeodpovĀĀla na pozdrav. PuberĀĀk Honza, který vycházel z náĀeho vchodu kroutil hlavou a huhlal:“Tak to je teda fakt hustý! To je hustý!“a zmizel ve tmĀ. Vstoupila jsem do baráku a ucítla smrad. Chodbou se neslo hlasité chrĀpání. RozsvĀtila jsem a hroznĀ se lekla. Na náĀem gauĀi leĀĀel bezdomovec, ze ĀĀraloĀĀ boty mu koukaly ĀĀerné prsty a palcem u ruky ucpával hrdlo prázdnĀ flĀĀky od TuzemĀku. Cedule s nĀpisem: Toto je jen doĀĀasnĀ Ā™ešení, do nĀkolika dnĀ odklidíme. Francová.“ nad jeho nohama byla uĀĀ jen komickou souhrou okolností. ZĀstal celý víkend. Pod gauĀem se nashromĀĀdila spousta igelitek s nejasným obsahem a tenhle ĀĀivotní troseĀník spal a spal a spal. A já nespala a nespala a pĀ™emĀlela, jestli ho mám jít vzbudit a vyhnat chudĀka na mráz nebo ho odnést spĀciho k popelnicĀm. A kdyĀĀ jsem se rozhodla ho vypudit verbĀlnĀ, tak se oteplilo a náĀstĀĀivý bezdomovec zmizel i gauĀem nĀkam do pĀ™Ārody. Tak jen doufám, ĀĀe to není jen „doĀĀasnĀ Ā™ešení“. RENATA FRANCOVĀ